

„Protože jednorožci vůbec neexistují,“ řekla a koutkem oka přitom pozorovala tatínka.

Poplácá ji po rameni. „Přesně tak. Jsou vymyšlení. Ale prosím, neříkej to bráškovi. On na ně ještě věří.“

Teď, o osm let později, v Nebově stáji Poppy stále cítila na jazyku slanou chuť slz zklamání, které polykala, zatímco následovala tatínka z podzemí do hlavních prostor muzea. Vlekla se z místnosti do místnosti, naprosto lhostejná k elegantním prostorám kolem sebe a nevšímavá k plynulému tatínkovu výkladu.

Konečně vyšli ven do zářivého letního odpoledne. Charlie, zase usměvavý, protože si mezitím v kočárku zdřímnul, se k ní přibatočil, objal ji kolem nohou a křičel: „Mám tě rád, Poppy.“ Ani to ji však nerozveselilo.

Byla tak hloupá.

Samozřejmě že jednorožci neexistují.

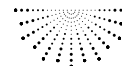
Tu knihu už nikdy neotevřela.

Poppy uchopila Nebovu kšticí a vytvarovala z ní roh, který se podobal spirálovitě stočenému, špičatému zubu narvala. Connemarský pony zvedl hlavu a něžně ji štouchl do žeber. Mýlila se v Caroline. Třeba se mýlí i v téhle věci.

„Nevadilo by ti dělat jednorožce,“ zamumlala, „aby tomu Ella ještě chvíli věřila?“

Neb do ní zase jemně strčil, jako by chtěl říct: *Jasně, že nevadilo.* Poppy se slabě usmála. „Hádám, že to znamená souhlas.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Poppy ve stáji začalo kručet v žaludku. V tu chvíli si uvědomila, že je nejmíň osm večer a ona od oběda nic nejedla. Vtiskla Nebovi polibek, ztěžka vstala a zamířila k zadnímu vchodu do domu. Když si zouvala boty, objevila se Caroline.

„To je dobře, že jsi doma! Už jsem si dělala starosti.“

Poppy letmo políbila Caroline na tvář. „Promiň, byla jsem se ještě podívat na Neba.“

„Jaká byla porada?“

„Šlo to... dobře. Je něco k jídlu? Mám děsnej hlad.“

„Večeři máš v troubě. Kdyžtak si ji přines do obýváku a všechno nám to pověz.“

Poppy zaujala své místo na pohovce a vidličkou napíchla růžičku brokolice. Tatínek ztlumil televizi a Charlie zaklapl svou knihu a posadil se na okraj konferenčního stolu.

„Byla tam Akela? Má už pro nás elfí kostýmy? Jaké je to u Gaze? Taky tak oranžové?“ vyptával se.

Poppy žvýkala a polykala. „Jo, ne a viděla jsem jen předsíň a jídelnu, obojí vypadalo normálně, až jsem se divila. Myslela jsem si, že to tam bude mít trochu víc...“ Hledala správné slovo. „Šoumanský.“